

IK BEN TOCH
GEEN APENKOP?

IK BEN TOCH GEEN APENKOP?

Copyright © 2025 Uitgeverij Gideon & Hannah van Viegen

Auteur: Hannah van Viegen

Redactie: Loes Rijksen-van den Tol

Omslagontwerp en afbeeldingen: Hannah van Viegen

Typografie: Coco Bookmedia, Amersfoort

Jaar van uitgave: september 2026

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

www.gideonboeken.nl

ISBN: 9789059993105

NUR: 212/224/707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

In de eerste plaats is dit boek voor Robbin.
Zelfs als je er soms niets van begrijpt, is God er toch!

En voor Leyla en alle andere kinderen van groep 7 en 8,
die met hun scherpe en eerlijke vragen
ervoor hebben gezorgd dat
ik dit boek kon schrijven.
Bedankt!

INHOUDSOPGAVE

Hoofdstuk 1 Je bent (g)een apenkop!	11
Gespreksvragen	27
Hoofdstuk 2 Eén feitje kan het verschil maken	29
Gespreksvragen	44
Hoofdstuk 3 We gaan bij de politie	45
Gespreksvragen	60
Hoofdstuk 4 Lootjes trekken	61
Gespreksvragen	75
Hoofdstuk 5 Een vegetarische leeuw en een gevaarlijke pandabeer	77
Gespreksvragen	91
Hoofdstuk 6 Het museum zonder informatie	93
Gespreksvragen	108
Hoofdstuk 7 Het miljarden jaren-diner	109
Gespreksvragen	130
Hoofdstuk 8 Een berg die spreken kan	131
Gespreksvragen	147
Hoofdstuk 9 Jakkes, wat een kou!	149
Gespreksvragen	165
Hoofdstuk 10 Het wonder in de spiegel	167
Gespreksvragen	183
Hoofdstuk 11 Mag ik U een vraag stellen?	185
Gespreksvragen	203

EEN BERICHTJE VOOR JOU...

Twijfel jij ook weleens aan het bestaan van God? Ik wel. En soms nog wel meer dan ik zou willen.

Vroeger dacht ik altijd: *Hoe ouder ik word, hoe zekerder ik weet dat God bestaat!* Maar het was precies andersom. Hoe ouder ik werd, hoe meer vragen ik over God kreeg en hoe minder ik van Hem begreep.

Soms snapte ik er zelfs zó weinig van dat ik dacht: *Laat het maar gewoon zitten met God. Ik geloof liever helemaal nergens in.* Hoe dat afliep? Gelukkig goed!

In de Bijbel staat namelijk iets heel moois. Er staat dat we God moeten liefhebben met heel ons hart, heel onze ziel, heel onze kracht en heel ons verstand (*Lucas 10 vers 27*). Ook met je verstand dus! Ook met dat stukje van jou dat alles graag wil begrijpen.

Dat vond ik zo ongelooflijk bijzonder. Die bijbeltekst over geloven met je verstand bleef in mijn hoofd hangen. Want, als God echt wil dat we Hem met ons verstand liefhebben, dan moet Hij ons toch dingen gegeven hebben om dat te kunnen.

Maar wat voor dingen dan?

Daar begon het echte avontuur voor mij! In dit boek ontmoet je Jaimie die, net als ik, vol zit met vragen over hoe mensen zijn ontstaan, en over hoe God hemel en aarde maakte. Klopt de

Bijbel eigenlijk wel? Stond Jezus echt op uit de dood?

En wat hebben vulkanen, pandaberen en lootjes trekken te maken met bewijzen voor het bestaan van God? Jij mag het gaan ontdekken!

Ik hoop dat het verhaal van Jaimie ervoor zorgt dat veel van jouw vragen beantwoord worden. Maar nog meer hoop ik dat je tijdens het lezen God dichtbij mag voelen. Dat je niet alleen meer over Hem leert, maar Hem ook een beetje beter leert kennen.

Veel leesplezier gewenst!

Hannah

Hoofdstuk 1

JE BENT (G)EEN APENKOP!

Iedereen is wel ergens bang voor, toch?

Mijn kleine zusje Amber raakte mama en mij vorige week midden in de winkel kwijt. Ze zeurde om wat lekkers en treuzelde bij een schap vol vrolijkgekleurde chocoladepaaseitjes. Alle zakjes waren in de aanbieding, maar mama schudde resoluut haar hoofd en zei: 'Je chocoladepaashaas van opa en oma is nog maar net op! Bovendien is Pasen nu echt voorbij.' Amber bleef staan waar ze stond. 'Eén sjakje maar?' bedelde ze met haar liefste stemmetje.

'Nee schat, we wachten op een volgend feest. Trouwens, voor je het weet is het alweer tijd voor chocoladeletters.' Vastbesloten draaide mama zich om. Ik haalde spijtig mijn schouders op en stak mijn hand naar haar uit. Amber schudde boos van nee en dus duwde ik met een zucht de winkelkar achter mams aan het volgende gangpad in.

Een medewerkster van de supermarkt vond Amber even later voor het schap met de paaseitjes. Daar stond ze, met een zakje eitjes in haar hand, maar ook met dikke tranen die over haar rode wangen biggelden. De vriendelijke mevrouw hielp Amber het zakje eitjes terug te zetten en nam haar met zich mee naar de kassa. Even later schalde mama's naam door de hele winkel.

‘Amber is haar moeder kwijt. Wil Tessa zich melden bij kassa één?’

‘Verdraaid!’ Mama werd een beetje rood en haastte zich naar de kassa. Toen Amber ons zag, lachte ze door haar tranen heen. Mama mopperde op haar, maar ik geloof niet dat het Amber iets kon schelen, want de rest van de middag klemde ze zich als een aapje vast aan mama’s broek. Ze hield haar duim in haar mond en luisterde braaf naar alles wat mams zei. Over de paaseitjes had ze het niet meer. Amber was bang dat we haar alleen hadden gelaten.

Een paar dagen later reden papa en ik over de snelweg toen een grote, blauwe auto ons met hoge snelheid niet links, maar rechts inhaalde. Ik wilde papa waarschuwen, maar toen de auto op zo’n hoge snelheid rakelings langs mijn raampje schoot, bevroren de woorden in mijn keel. ‘Dat ging maar net goed!’ Mijn stem klonk vreemd en hoog. En in mijn buik kneep mijn maag zich samen. Papa’s handen omklemden het stuur en hij riep een waarschuwing naar de chauffeur van de wagen. Maar de vrouw hoorde natuurlijk niets. Via haar achteruitkijkspiegel zag ik dat ze enthousiast praatte met iemand aan de telefoon. Met alleen haar linkerhand stuurde ze. Zelfs toen de wagen allang uit het zicht was, mopperde papa nog een hele tijd over roekeloze wegpiraten. Thuisgekomen gaf hij mij een dikke knuffel. Opge-lucht verzuchtte hij: ‘Gelukkig is het goed afgelopen, Jaimie! De schrik zit nog in m’n tenen.’ Mijn normaal zo relaxte vader was bang geweest voor een ongeluk.

Mama slaakte diezelfde avond tijdens het bakken van de pannenkoeken een gil. Ik hoorde haar, deed geschrokken mijn koptelefoon af en rende naar de keuken. Er zat een dikke, zwar-

te spin op het aanrecht. Papa dook achter mij op, deed zijn armen over elkaar en lachte om alle drukte die mama maakte. Volgens hem deed de spin niets en was hij banger voor mama dan zij voor hem. Daar was zij het absoluut niet mee eens. En ze weigerde verder te gaan met bakken voor de spin weg was. Tegen papa zei ze: 'Met een beetje ongeluk had die spin wel in het beslag kunnen zitten, Mark!'

Paps haalde nonchalant zijn schouders op. 'Dat zou nog eens een lekker gratis stukje vlees zijn! Doe mij maar zo'n kaaspannenkoek met spin.' Mama griezelde bij het idee. Zij was bang voor spinnen, terwijl ik bang was geweest dat ze zich tijdens het bakken lelijk had gebrand en naar het ziekenhuis moest.

Grote angsten, kleine angsten en ieniemienie-angsten. Je kunt bang zijn voor iets wat voor je neus gebeurt of voor iets wat zou kunnen gebeuren in de toekomst. Het zou kunnen dat er een spook in je kledingkast woont, je zou vast kunnen komen te zitten in een lift en je zou kunnen verdwalen in een diep, donker bos. Of.... dat alles gebeurt nooit. Helaas begint daar nu precies mijn probleem. Ik, Jaimie, ben bang voor iets waar geen ontkomen aan is. Wat ik ook doe of waar ik me ook verstop, mijn angst wordt op een dag werkelijkheid. Ik kan me in mijn kamer opsluiten, verhuizen naar de andere kant van de wereld of zelfs met een raket naar de maan vliegen. Maar zelfs op de maan zou ik niet veilig zijn. Je vraagt je nu natuurlijk af waar ik dan zo bang voor ben. Stop dan vooral niet met lezen!

Het begon allemaal op een doodnormale, saaie schoolmiddag in april. We startten het vak biologie met een nieuw thema. In vette letters stond er op het digibord een vraag:

'Waar komen mensen vandaan?'

Daarboven prijkte een plaatje van een drukke winkelstraat vol mensen in allerlei maten, leeftijden en kleuren. Meester Max, onze oude meester die eruitziet alsof hij allang met pensioen zou moeten zijn, keek ons om de beurt nieuwsgierig aan. Eén van zijn twee grijze wenkbrauwen ging een beetje omhoog en vormde een boogje dat verdacht veel leek op rupsje Nooitgenoeg. Ik keek nieuwsgierig om mij heen naar mijn klasgenootjes. Wat wilde meester Max precies van ons horen? Het bleef stil in het lokaal. Ik hoorde alleen het tikken van de verwarming die aansloeg. Officieel was het al lente, maar vandaag voelde het nog als hartje winter. Er trok een koude rilling over mijn rug en ik stak mijn handen wat dieper in de mouwen van mijn kanariegele trui.

Aan de andere kant van de klas schoof Floris heen en weer op zijn stoel. Er verscheen langzaam een ondeugende grijns op zijn gezicht. 'We weten allemaal heus wel waar mensen vandaan komen, meester...' Ondertussen zocht hij de blik van Yassin, zijn beste vriend, die zijn uiterste best deed om niet te lachen. Heel langzaam ging ook de andere wenkbrauw van meester Max de lucht in. Kalm zei hij: 'Dat moet je dan maar eens uitleggen, Floris.' De grijns verdween langzaam van Floris' gezicht. Hij keek snel naar Yassin, die nog steeds last had van puberale binnenpret. Ik rolde met mijn ogen. Alle jongens waren hetzelfde! Toch was het Yassin die Floris redde en plechtig zei: 'Nou, meester, toen mijn zusje werd geboren, hing mijn vader een grote ooievaar voor het raam. Alleen ooievaars weten waar de baby'tjes vandaan komen!' Om mij heen werd zachtjes gelachen en Floris stak zijn duim op naar Yassin. Sam, mijn beste vriendin, zuchtte geërgerd. Ze draaide zich op haar stoel naar de

jongens om. ‘Wat een onzin, zeg! Iedereen weet dat we niet bij de ooievaars vandaan komen.’ Ze keek naar meester Max. ‘We stammen af van apen. Toch, meester?’ Sam is een echte flapuit en na haar uitbarsting bleef iedereen heel stil.

Meester Max streek bedachtzaam langs zijn baard en trok ten slotte zachtjes aan het onderste witte plukje. ‘Heb je dat ergens gelezen of gehoord?’ vroeg hij belangstellend. Zijn lichtblauwe ogen gleden even over Sam heen naar mij en ik wist niet goed wat ik moest denken van die blik in de ogen van de meester. Het gaf me een ongemakkelijk gevoel. Alsof hij Sam en mij verwarde en dacht dat niet zij maar ik degene was die dacht dat mensen afstammen van apen.

Sam, ze heet dus eigenlijk Samantha maar ze heeft een ontzettende hekel aan die naam, knikte instemmend. ‘Ja,’ vertelde ze, ‘in de voorjaarsvakantie ben ik met mijn ouders naar een natuurmuseum in de stad geweest. Daar was een voorstelling over apen en mensen. Er werd verteld dat wij heel vroeger eigenlijk apen waren. Pas na duizenden jaren zijn die apen mensen geworden.’

Die stad waar Sam het over heeft, dat is Leiden, een stad in de buurt van Den Haag. Het is al een oude stad en volgens papa en mama is Leiden de beste plek waar je kunt wonen. Het is er niet zo groot als in Amsterdam, maar het heeft na Amsterdam wel de meeste grachten. Toch vraag ik me vaak af of ik wel zoveel vertrouwen moet hebben in het oordeel van mijn ouders, want papa is hier geboren en mama heeft nooit meer ergens anders gewoond sinds ze in Leiden ging studeren en papa ontmoette. Hoe kun je weten wat de beste stad ter wereld is als je nooit op ontdekkingsreis bent geweest? Ik houd juist van andere landen en steden. Soms ben ik stiekem best een beetje jaloers op alle filmpjes die je online voorbij ziet komen van mensen die de

hele wereld over reizen. Ze shoppen in New York, rijden op een scooter door Indonesië of zwemmen met dolfinen bij Hawaï. Daar je geld mee verdienen, dat lijkt me echt het einde! Thuis heb ik op mijn bureau een globe staan, zo'n grote werelddbol die kan draaien. Er zit ook een lichtje in. Als het in de avond donker wordt, doe ik er soms een spelletje mee. Dat gaat zo: Ik doe mijn ogen dicht en draai dan heel hard aan de werelddbol. Dan zet ik mijn vinger erop zodat hij stopt met draaien. De plek waar mijn vinger staat, wordt één van de plekken die ik op een dag ga bezoeken. Het is wel jammer dat er zoveel oceanen zijn op de wereld. De helft van alle keren stond mijn vinger ergens midden in het water.... En iedere dag ronddobberen zonder iets anders te zien dan vissen en meeuwen, dat lijkt me toch een beetje saai! Bovendien ken ik de zee al goed genoeg. Leiden ligt op ongeveer een half uurtje fietsen van het strand. In de zomer ga ik daar bijna iedere middag uit school naar toe, want mijn opa en oma hebben op de camping bij de duinen een klein houten huisje. Vanaf daar loop je in vijf minuten naar de zee. Met Sam ga ik, als het lekker weer is, surfen op de kleine golven van de Noordzee en in de avond fietsen we dan met een ijsje langs de kleurige bollenvelden weer naar huis. Toch is de beste tijd de zomervakantie, wanneer papa en mama twee weken met opa en oma van huis ruilen. Dan wonen wij twee weken aan het strand en verhuizen zij voor twee weken naar de stad, waar oma lekker kan shoppen en opa op het Leidse terras geniet van een bakje koffie met gebak.

Er is niets zo fijn als twee weken lang alleen het ruisen van de zee horen en in m'n eentje in het duingras zitten waar niemand mij ziet. Daar lijkt de wereld zo groot en oneindig mooi, dat ik soms bijna niet kan wachten tot ik oud genoeg ben om zelf in het vliegtuig te stappen en de rest van de wereld te ontdekken.

Terug naar Sam, die enthousiast praatte over aapmensen. Terwijl zij vertelde over wat ze in het museum allemaal had gelezen en gezien, verscheen er een diepe denkrimpel in mijn voorhoofd. Het was niet de eerste keer dat ik hoorde dat er mensen waren die geloven dat we afstammen van apen. Maar het was wel de eerste keer dat ik er zelf eens goed over nadacht. Wat een bijzonder idee eigenlijk!

Meester Max trok mijn aandacht. Hij stelde een nieuwe vraag: 'Wie heeft al eens eerder gehoord over wat Samantha zojuist vertelde?' Een heel aantal vingers ging de lucht in en hij knikte tevreden. 'Juist,' zei hij, 'dan weten sommigen van jullie misschien ook wel dat we deze manier van denken met een moeilijk woord de evolutietheorie noemen.'

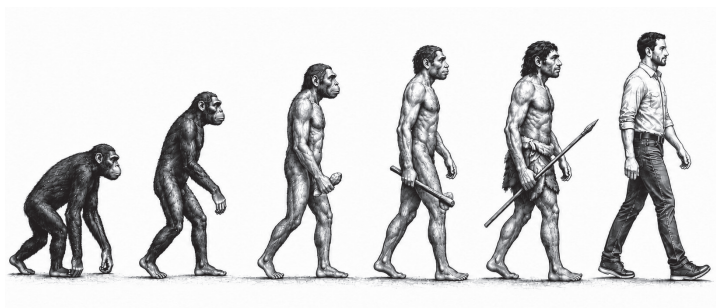
'Dat is toch ook met die grote knal?' vroeg Milou.

'Ja, de oerknal. Die heeft er ook wel wat mee te maken!' Meester Max knikte en gaf haar een lucht-high five. Eigenlijk vinden we het allemaal stom wanneer hij dat doet, want onze lieve, oude meester vergeet telkens dat high fives tegenwoordig allang weer uit de mode zijn. Maar ja, hij doet tenminste zijn best en we denken niet dat hij ooit gaat begrijpen wat tiktok-dansjes zijn. Milou keek bedenkelijk maar gaf toen toch een lucht-high five terug. Aan de andere kant van de klas stond Merijn plotse-ling op en gaf een enorme brul waar we allemaal van schrokken:

'BOEM!!!'

Hij hield zijn hoofd heel ver naar achter alsof hij boven zijn hoofd een enorme ontploffing zag. Bijna automatisch keek ik naar hetzelfde punt op het plafond als hij. Natuurlijk was daar niets te zien. Sommige kinderen begonnen zachtjes te praten, anderen keken naar de meester omdat ze dachten dat hij boos

zou worden. Maar de meester grinnikte. Hij schudde zijn hoofd en zei: 'Tja, Merijn, dat zou je denken, hè? Dat zo'n knal een hoop herrie maakte. Maar omdat er bij de oerknal nog helemaal niets was, weten wetenschappers vrijwel zeker dat de oerknal géén geluid maakte. De oerknal is eigenlijk niets meer dan een woord dat het begin van alles aanduidt. Waar wij nu mee aan de slag gaan, is de evolutietheorie en dat gaat over het ontstaan van dieren en mensen na de oerknal. Tijdens het verstrijken van miljoenen jaren, ontstonden er vele soorten van leven. Kijk maar eens mee!' De meester richtte zijn afstandsbediening op het digibord en op het scherm verscheen een foto.

Sam draaide zich enthousiast naar mij om. 'Jai! Zo'n plaatje hadden ze ook in het museum,' fluisterde ze. 'Net echt, hè!' Ik staarde verbaasd naar wat ik zag. Vooral de gezichten van de aap-poppetjes (want hoe noem je ze anders?) trokken mijn aandacht. De eerste drie keken nogal aapachtig. De laatste zag eruit als een normale man. De twee daartussen waren heel vreemd. Geen mens, daar waren ze veel te harig voor, maar ook geen aap meer.

Meester Max vertelde verder. Daarbij wees hij de verschillende figuurtjes met zijn stok aan. Die stok is al zestig jaar oud en komt nog van het dorpschooltje waar meester Max ooit zelf

naartoe ging. Wij vinden het een vreselijk ouderwetse stok die thuishoort in een museum, maar de meester houdt vol dat hij niet zonder kan. Soms leunt hij erop als een wijze oude man en een andere keer zwaait hij hem vlak voor onze neus heen en weer omdat we niet opletten. Ik ben eens enorm geschrokken toen de punt in mijn oor prikte, omdat ik heel eventjes met mijn hoofd op mijn armen droomde van verre landen en steden. Nu wees de stok het derde poppetje van het plaatje aan. 'Lang geleden waren er geen mensen zoals nu,' legde meester Max uit. 'Ongeveer twee miljoen jaar geleden begon dat te veranderen. Onze verre voorouders verloren veel van hun lichaamshaar en werden steeds langer. Ze veranderden. Dat noemen we met een moeilijk woord evolueren. Niet alleen mensen evolueren, dieren evolueren ook!'

Er kwamen nog meer plaatjes voorbij met daarop dieren die net zo veranderd waren als de apen. Eronder stonden grote getallen: vijftig miljoen jaar geleden, tien miljoen jaar geleden, tweehonderd miljoen jaar geleden. Om mij heen hoorde ik zachte, bewonderende geluidjes. Alle kinderen keken gefascineerd naar het digibord en ze leken het allemaal te geloven. En dat was vast heel normaal. Wat minder normaal was, en waarschijnlijk ook oerdom, was dat ik op dat moment als vanzelf mijn mond opendeed en hardop zei: 'Maar dat kan toch allemaal niet! Apen zijn apen en mensen zijn mensen!' Ik schrok er zelf van dat ik zomaar door de klas praatte en mijn wangen werden vuurrood. Meester Max leek ook verrast en misschien kreeg ik daarom geen waarschuwing. Hij zette zijn blauwe bril recht op zijn neus, tikte bedachtzaam met zijn stok op de grond en knikte toen. 'Niet iedereen gelooft het ook, Jaimie. Sommige mensen zijn ervan overtuigd dat de evolutietheorie waar is. Anderen vinden het onzin. Zelf geloof ik dat

het wél waar is. We moeten niet vergeten dat al deze plaatjes gebaseerd zijn op lang en wetenschappelijk onderzoek.’ Om mij heen werd er zacht gefluisterd en ik voelde hoe iedereen van de meester weer naar mij keek. Ik sloeg mijn ogen neer en knikte vlug. Het allerliefste wilde ik op dat moment geruisloos door de vloer zakken.

Om van onze school thuis te komen fiets ik iedere dag op mijn oranje fiets ongeveer een kwartier langs het centrum van Leiden. Onze school kijkt uit op een brede gracht die ik volg tot ik in de buurt kom van het station. Vanaf daar is het maar een klein stukje naar huis. Sinds ik in groep 8 zit, word ik eindelijk niet meer opgehaald door mama en haar bakfiets. Ik vond het altijd vreselijk als ze weer met donkerrode wangen aan kwam puffen terwijl de bakfiets over de keitjes hobbelde en Amber vrolijk mijn naam brulde door de straat. Jarenlang hield mams stug vol dat ze tijd genoeg had om mij te brengen en te halen, maar sinds Amber dit jaar naar de kleuterschool gaat, een andere locatie dan het hoofdgebouw, kwam mams uit school steeds vaker te laat. Ze klaagde over alle stoplichten en de studenten die drukker waren met kletsen dan met fietsen. Natuurlijk kwam ze niet door hen telkens te laat, al gaf ze dat niet toe. Gelukkig kwam Sam in de herfstvakantie op het idee om samen naar school te fietsen. Daar ging mama mee akkoord, als ik haar maar appte zodra mijn fiets veilig in het fietsenrek stond. Inmiddels fietsen we met z’n drieën: Sam, Naud en ik. Naud woont bij mij om de hoek en Sam een paar straten verderop in de buurt van het stadspark.

De middag van die les over de evolutietheorie was ik heel stil op de fiets. Ik had mijn muts over mijn oren getrokken en had Naud en Sam voorop laten gaan. Alles waar meester

Max over had verteld, spookte rond in mijn hoofd. Gelukkig kwebbelde Sam genoeg voor ons allemaal. ‘Gaaf, hè!’ tetterde ze over haar schouder. ‘Dat we van apen afstammen. Denk je eens in hoe onze over-over-over-over-overgrootouders eruit hebben gezien! Heel harig.’ Haar lach zweefde mee op een vlaag koude wind. Naud keek even achterom en grapte: ‘Een opa en oma met apenkoppen.’ Ik reageerde niet. In plaats daarvan tuurde ik naar de mensen die we voorbij traptten. Een moeder duwde een kinderwagen voort en een verliefd stelletje nam een selfie op de brug. Ze hadden alleen oog voor elkaar en leken geen last te hebben van de kou. Een jongen op een skateboard kwam ons tegemoet, hij zette zich af voor extra vaart. Een oude dame kwam uit de bloemenwinkel verderop. Ze droeg een fleurig boeket bloemen op haar arm. ‘En toch geloof ik het niet,’ mompelde ik voor me uit.

‘Wat niet?’ Sam remde en keek vlug over haar schouder achterom.

‘Ik geloof niet dat we apen zijn geweest.’ Ik zei het nu iets harder en het oude dametje met de bos bloemen keek me verschrikt aan.

‘Waarom niet?’ vroeg Naud. Hij ging zo langzaam fietsen dat ik hem inhaalde en naast hem kwam te rijden. Ik haalde mijn schouders op. ‘Het is toch superraar. Mensen zijn veel slimmer en heel anders dan apen. We zijn toch geen beesten...’ Ik wilde nog wel meer zeggen, maar dat durfde ik niet. Om de één of andere reden voelde het absoluut niet fijn dat mijn meester en mijn beste vrienden een andere mening hadden dan ik.

Sam ging op haar trappers staan en zette haar fiets in een lichtere versnelling. ‘Ik geloof het wel,’ zei ze stellig. ‘Ik heb er in het museum van alles over gezien. En in een museum zijn ze echt niet gek, hoor!’

Naud liet heel even zijn stuur los, trok zijn oren naar voren en zei: 'Het maakt mij niks uit. Ik wil best geloven dat ik een apenkop ben. Boeien! Of we nou een aap zijn of een mens, uiteindelijk gaan we toch allemaal een keer dood.'

Doodgaan. Ik voelde zo'n vervelende, koude rilling over mijn rug trekken. Doodgaan klonk helemaal niet fijn. Het was iets wat hoorde bij oude of zieke mensen. Mijn opa en oma, de ouders van mijn vader, waren al dood voordat ik werd geboren. Ik kende hen alleen van foto's. Toch begreep ik wel wat Naud bedoelde. Of je nou van een aap afstamt of niet, dood ga je toch wel. En wat maakt het dan allemaal uit hoe het écht zit? Misschien moest ik me gewoon niet te druk maken over de evolutietheorie.

Thuis in de woonkamer was het drukker dan normaal. Opa was er! Hij zat naast de kachel in papa's luie stoel en bekeek het nieuws op de tablet. Mama controleerde een versgebakken cake in de oven en zong ondertussen mee met de radio. Vrolijke muziek klonk door de speakers. Amber balanceerde op een eetkamerstoel en was bezig om een hoge toren van duplo te bouwen, die eruitzag alsof hij ieder moment kon omvallen. Met een grote boog liep ik eromheen, ik had geen zin in een toren die op mijn hoofd knalde.

'Ha, opa! Wat doet u hier?' Ik gaf hem een dikke zoen op zijn wang. Opa is een schat. Hij is net een stripfiguur met zijn grijze krulsnor en lieve ogen.

'Ha, pompoentje!' Zijn gezicht straalde van plezier. 'Jouw oma is vandaag een dagje op stap met haar beste vriendin van de kookclub. En ik dacht: Het is zo'n lange reis met de bus, waarom ga ik niet met haar mee en dan gelijk op visite in de stad? Het is altijd zo gezellig hier!'

Gespreksvragen

Heb jij weleens eerder van de evolutietheorie gehoord en wat weet je daar nog van?

Sam, de beste vriendin van Jaimie, is ervan overtuigd dat de evolutietheorie waar is. Wat zou jij tegen haar hebben gezegd als jij Jaimie was?

Geloof jij op dit moment dat God de Schepper van hemel en aarde is?

En zo ja, wat zie jij als bewijs voor het bestaan van God?

En zo nee, wat maakt dat je twijfelt?
